

κι' ἐφίλησα, βρέ Περικλῆ, τὸ χέρι τὸ 'δικό μου.

Π.—'Ε! καὶ τοῦ χρόνου, Φασουλῆ...

Φ. Ἐυχαριστῶ... ἐπίσης...
μὰ σίχωσε τὸ ξύλο σου κι' ἔλθε νὰ με κτυπήσης.

Π.—Βλέπω πῶς ἐφρονιμέφεις καὶ δὲν σὲ μπαγλαρώνω.

Φ.—Μὰ ἔλα δὲς μου μερικαῖς γιὰ τὸν καλὸ τὸν χρόνο.

Π.—'Αφοῦ τὸ θέλεις καὶ καλά, ἔρσε καμπόσο ξύλο
μὲ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν γιὰ τὸ κατόπιν φύλλο.

Ἐν Ἐλεγείῳ πολιτικῶν εἰς ἓνα τύπον μοναδικῶν.

Κι' ἡ Ροζοῦ ἀκόμη ἐσθυσε κι' ἐκείνη,
μὲ καρδιὰ καὶ γνῶσις χωριστὴ γυναικα...
τὴν φαιδρότητά μας ἀθήρονον ἐκίνε
κι' ἡ καλή της γλώσσα ὅλο κι' ἐπελέκα.

Μὲς 'στὴν τόση μούχλα, ποῦ ὁ τόπος ἔχει,
κι' ἡ Ροζοῦ μᾶς λείπει, ποῦταν ἡ χαρὰ της
πρῶτη πρῶτη πάντα 'στὴ Βουλῆ νὰ τρέχη
μὲ τὸ παρασόλι, μὲ τὰ κατσάρια της.

Πάντα μὲς 'στὴ μέση κάτι τί νὰ κάνη
Ἄμαζῶν ἀλήθεια μὲ πολέμου ὄδου,
κι' εἶχε καρδιοκτυπὶ γιὰ τὸν Δελγιάννιν
καὶ σωτήρα τοῦτον μόνον ἐθεώρει.

Κι' ὅταν 'στὸν Τρικούπην ἔνευε τὸ Στέμμα
ἡ καλὴ Ροζοῦ μας, πρῶτη Κορδονοῖστρα,
'στὸνα κι' ἄλλο χέρι μαῦρο ἔβλεπ' αἶμα
σὺν τὴν Λαίδῃ Μάρκεθ, σὺν τὴν Κλυταιμνήστρα.

'Ἐβλεπε προδότας γύρω της μεγάλους,
ὁ Τρικούπης παίσις πάντοτε κι' εἰς ὅλα,
κι' ἔλεγε καὶ μὴν κι' ἔλεγε κι' εἰς ἄλλους:
«ζήτ' ὁ Δελγιάννινς, κάτω τὰ φωκὸλα.»

Κι' ὅταν τὸ Κορδόνι ἄθλα εἶδε τόσα
κι' ὑπεροδοξοῦσθ' μὲ τὸ παραπάνω,
ἐκραζε κι' ἐκείνη ἐκ χροᾶς σκιρτώσα:
«τώρα δὲν μὲ μέλει, τὼρ' ἄς ἀποθάνω.»

'Ἐσθυσε κι' ἐκείνη, ὅπου τὸσπον φήμην
εἰς τοὺς κύκλους ὄλους εἶχε τὸνομά της,
κι' ὁ Ρωμὴ ὁ δ' ἀκρούει 'στὴν Δευκὴν της μνήμην,
δὲν θ' ἀκούσῃ πλέον τὸ κελάδημά της.

Θὰ κυττάξῃ γύρω μὲς 'στὰ θεωρεῖα
μῖπως εἰς κανένα τὴν Ροζοῦ του 'δῆ,
μὰ θὰ εἶναι ὅλα σκοτεινὰ καὶ κρούα,
τῆς Ροζοῦς ἡ γλώσσα δὲν θὰ κλειδιῆ.

Πᾶς καὶ σύ, γυναῖκα κοσμηματικῆν,
κι' ἔχω εἰς τάλῃθεια καὶ γιὰ σένα λύπην...
ἡ φολιὰ σου πάντα 'στὴ Βουλῆ θὰ μένη,
μὰ τὸ χελιδόνι ἀπ' αὐτὴν θὰ λείπη.

Ἄφιξις φιλιτάτου πρωτοδιπλωμάτου.

'Ἐκ Βερολίνου κατ' αὐτὰς μὲ οὐκ ὀλίγον πάχος
μᾶς ἦλθε δὴ γιὰ μποναμάς ὁ Ἄγγελος ὁ Βλάχος,
μαζὶ μὲ τὰ μπαρούλα του καὶ τὰς εἰκόνας αἰφῶν
τοῦ φίλου του τοῦ Κάτζερ καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας,
κι' αὐτὰ τὰ μούτρα μόνον του παρηγορίαν φέρων
εἰς τὰς ἡμέρας τῆς σχολῆς τὰς πληκτικὰς καὶ στείρας.

Καὶ ἦδη ἀναπαύεται μετὰ τσοσάτην κόπωσην,
λαλῶν δι' Αὐτοκράτορας καὶ διπλωμάτας γέφρους,
κι' ὅπως πύγιθιν ἔλλοτε εἰς τὴν θερμὴν μοι πρόποσιν,
εἶδὼ θὰ μένη Πρεσβευτῆς μὲ τρεῖς Μεγαλοσταύρους.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλοις λόγους ἀγγελίαις.

'Ἐκείνο τὸ κατὰστημα Βασιλὶ τοῦ Κασόνν,
ὅπου 'στὸ σπῆτι 'βρίσκειται τοῦ Λάμπρου ἀποκότου,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτις μας θαμβῶνει
καὶ μὲ στολίδι χλιμὰ διὸ φεγγολοεὶ γεμάτο.
Θαύμα ἰδέσθαι ἀληθῆς!.. τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι!...
μικρὸ Παρίσι φαίνεται μὲ τοῦτο αἰ' Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελᾶσθῃς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περᾶσης
ἀμέτους μέσα θὰ 'βρῆθῃς καὶ κάτι θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης
τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πράγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιὰτ' εἶναι κριμα κι' ἀδικὸ
ἀπ' ἔξω νὰ κυττάτε αὐτὸ τὸ Καπελλάδικο.

'Ἐξεδόθησαν ἐσχάτως κατὰ πάντα θελκτικὰ
καὶ τοῦ φίλου Βαλαδάην τὰ Μικροασιατικὰ,
ποῦ σὰς εἶχα γράψῃ τόσα καὶ νομίζω περιττόν
τὰς συστάσεις τὰς ἰδίας νὰ εἰπῶ περὶ αὐτῶν.

Τοῦ Πραξιτέλους ὁ Ἑρμῆς ὑπὸ Φιλαδελφέως,
καὶ τοῦτον ἐν τοῖς μάλιστα δοκίμου συγγραφέως.
Καθ' ἕνα χαριέστατον βιβλίον ὁ Ἑρμῆς,
εὐχαριστοῦμεν δὲ θερμῶς τὸν γράψαντα κι' ἐμεῖς
δι' ὅσα καθ' ὑπερβολὴν ἐγκώμια μᾶς πλέκει,
ἂν καὶ πηγαίνουν ἄδικα γιὰ 'μένα τὸν ζευξέει.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν οὐκ ἴκανον — πᾶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέδη,
'στὴν ἑκαπὸν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε στυρορεῖ
μὲ ζευδοχίον ἔσδη, — δεῦρ' ὅτ' ἰδοὶ τρεῖς 'στὸ ξέδη,

μὲ Ἰημετον, μὲ μὲ μάνθη, — μὲ μεγάλ' αἰσιομῆ,
καὶ μὲ χίτρα δίχως ἀσθη, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.